

Arrest

**nr. 41 185 van 31 maart 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. BERGMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoeker stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2009 eveneens een beroep inhoudt gericht tegen de Belgische staat vertegenwoordigd door "*de Federale Minister van Binnenlandse Zaken*", bedoeld de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de bevoegdheid van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1,

derde lid van de Vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en hebt u de Iraanse nationaliteit. U diende in België een eerste asielaanvraag in op 15 januari 2003. Begin maart 2003 vertrok u naar Engeland, waar uw vriend/partner uit Iran reeds verbleef. U diende er eveneens een asielaanvraag in. Terwijl u in Engeland verbleef, nam de Dienst Vreemdelingenzaken inzake uw asielaanvraag op 24 april 2003 een beslissing tot weigering van verblijf. U tekende tegen deze beslissing geen beroep aan. In juli 2005 werd u door de Britse autoriteiten naar België gerepatrieerd. Op 8 juli 2005 diende u hier een tweede asielaanvraag in. U verklaarde dat u in Iran problemen had omwille van uw homoseksuele geaardheid. U zou tijdens uw legerdienst seksuele betrekkingen hebben gehad met M. (...) en u zou hierbij betrappt zijn door een beroepsmilitair. U en M. (...) zouden deze geslagen hebben en jullie zouden gedeserteerd zijn. Na uw vertrek zou u opgeroepen zijn door de militaire rechtbank en er zou een arrestatiebevel uitgevaardigd zijn omwille van uw desertie, uw homoseksuele relatie en het toebrengen van slagen en verwondingen aan een overste. U zou uw zus op de hoogte gebracht hebben van uw geaardheid. Zij zou alles aan uw ouders verteld hebben en uw vader zou zeer kwaad geweest zijn. Op 11 oktober 2005 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing genomen. Op 14 juli 2006 besloot ik inzake deze asielaanvraag eveneens tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen. Deze beslissing werd in beroep door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 20 december 2006 bevestigd. Op 16 april 2007 diende u een derde asielaanvraag in. Volgens uw verklaringen zou u niet terug kunnen naar Iran omwille van de elementen aangehaald in uw tweede asielaanvraag. Bijkomend haalde u aan dat uw vriend M. (...) in Engeland werd erkend als vluchteling omwille van dezelfde feiten die door u werden aangehaald. Op 28 juni 2007 werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen omdat u niets toevoegde aan de verklaringen afgelegd tijdens uw tweede aanvraag en omdat uit de door u neergelegde documenten niet kon afgeleid worden op basis waarvan M. (...) in Engeland erkend werd. Uw beroep tegen deze beslissing werd bij arrest van 27 september 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Op 28 november 2007 diende u een vierde asielaanvraag in, die door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werd genomen. Op 26 mei 2009 diende u een vijfde asielaanvraag in. U meldde zich niet aan voor het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken en op 22 juni 2009 werd uw afstand van uw asielaanvraag geregistreerd. Op 17 juli 2009 diende u een zesde asielaanvraag in. U legde ter staving van deze asielaanvraag twee attesten neer van personen die verklaren dat ze met u een seksuele relatie hebben gehad. U vermeldde ook dat u gekend bent in het Belgische homomilieu (bars en discotheken). U vreest bij terugkeer ter dood veroordeeld te worden omwille van uw homoseksualiteit. Verder vreest u ook de reactie van uw familie en uw omgeving. U legde voorts ter staving van uw zesde asielaanvraag nog volgende documenten neer: twee visitekaartjes van homobars in Antwerpen en een krantenartikel uit De Morgen, d.d 16 juli 2009, waarin onder meer gesproken wordt over de situatie van homoseksuelen in Iran. Tevens bent u in het bezit van een kopie van de eerste bladzijde van uw boekje van burgerlijke stand (shenasnameh) en uw nationale kaart (Kart-e Melli).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen als zou u in Iran vervolgd worden door de autoriteiten. In het kader van uw derde asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal opnieuw een weigeringsbeslissing genomen omdat het door u aangehaalde nieuwe element (statuut van M. (...) in Engeland) bovenstaande appreciatie van bedrieglijkheid niet kon wijzigen. Uw eerste, vierde en vijfde asielaanvraag werden niet door het Commissariaat-generaal behandeld. In het kader van uw zesde asielaanvraag stelde u dat u nog steeds niet naar Iran kunt terugkeren omwille van uw oorspronkelijke probleem. U bracht onvoldoende nieuwe elementen of documenten aan die deze eerdere weigeringsbeslissingen kunnen doen wijzigen en uw geloofwaardigheid m.b.t uw problemen in Iran te herstellen. U verklaarde dat u niets toe te voegen had aan de conclusies van het Commissariaat-

generaal over uw oorspronkelijk vluchtrelaas (gehoor CGVS p. 6). De door u neergelegde attesten van personen uit het Belgische homomilieu en lidkaartjes van homobars tonen enkel aan dat u in België plaatsen bezoekt waar homoseksuelen uitgaan, maar doen niets af aan het feit dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de Iraanse autoriteiten. U stelde daarnaast dat u als homoseksueel niet aanvaard zou worden door uw familie en omgeving in Iran. Nochtans verklaarde u in dit verband dat u nog steeds contact heeft met uw moeder en zus. Ze zouden u ook uw nationale kaart hebben bezorgd omdat u in België een identiteitsdocument nodig had (gehoor CGVS p. 6). Tevens dient opgemerkt te worden dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie als bijlage in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de seksuele praktijk bij de Iraanse bevolking niet noodzakelijk in overeenstemming is met de officiële standpunten en met de letter van de wet. Dit geldt zowel voor hetero's als voor homo's. In de Iraanse maatschappij bestaat er een groot verschil tussen de publieke ruimte en de privé-sfeer. In de praktijk is homoseksualiteit onder mannen uitgebreid en wordt ze in veel islamitische samenlevingen aanvaard zolang de relatie privé gehouden wordt en men er niet over praat. De algemene "de facto-tolerantie" houdt echter in dat, zolang de homoseksuelen hun seksualiteit als een privé-aangelegenheid beleven, het weinig waarschijnlijk is dat de Iraanse overheden belangstelling voor de betrokken persoon zullen tonen. De maatschappij kent geslachtelijke segregatie en homoseksuelen mannen kunnen, indien zij de spelregels volgen, sociaal met elkaar blijven omgaan, samenwonen, reizen en een hotelkamer delen zonder de aandacht te trekken. Het is voor homoseksuelen ook gemakkelijker een lokaal te huren en grote feesten te organiseren dan voor heteroseksuelen, omdat gemengde gezelschappen in Iran verboden zijn. Over het algemeen hebben homoseksuelen geen problemen om gelijkgezinden te vinden in parken en sportcentra, die bekend staan als ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten, brieven en visitekaartjes kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel uw identiteit en het feit dat u in België seksuele relaties hebt gehad met mannen en gekend bent in het uitgaansmilieu van homoseksuelen in België, hetgeen niet betwist wordt. Het krantenartikel uit *De Morgen* over homoseksualiteit in de wereld heeft ten slotte geen betrekking op uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de schending van artikel 3 EVRM.

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent, doch hiermee niet akkoord gaat. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich bij het indienen van zijn zesde asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als deze die aan de basis lagen van de eerdere asielaanvragen, met name dat hij in Iran problemen heeft omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

Verzoeker legt tevens verschillende documenten voor, met name twee visitekaartjes van homobars in Antwerpen, twee attesten van ex-partners en een krantenartikel uit De Morgen van 16 juli 2009.

In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag werd door een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2006 de hoedanigheid van vluchteling geweigerd omdat er geen geloof gehecht kon worden aan verzoekers verklaringen betreffende zijn problemen in Iran.

Deze beslissing in het kader van de tweede asielaanvraag werd ondermeer gemotiveerd door de vele tegenstrijdige verklaringen die door verzoeker werden afgelegd betreffende het al dan niet altijd samen met M. uitvoeren van bewakingsopdrachten, het aantal keren samen met M. in de caravan te zijn geweest en het al dan niet bij de eerste keer te zijn betrapt, en het al dan niet op de hoogte zijn van convocaties ten aanzien van zijn persoon en het hebben van contact met familieleden in zijn land van herkomst, door het gebrek aan bewijsstukken en het gebrek aan informatie over de situatie van zijn vriend M..

Het beroep tegen voormelde beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus werd door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen bij beslissing van 20 december 2006 bevestigd.

In het kader van verzoekers derde asielaanvraag werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 juni 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen daar verzoeker zich op dezelfde problemen als in zijn tweede asielaanvraag steunde, en bijkomend aanhaalde dat zijn vriend M. in Engeland werd erkend als vluchteling, hetgeen evenwel geen invloed had op verzoekers relaas daar er uit de documenten die hij bijbracht niet afgeleid kon worden om welke reden zijn vriend M. als vluchteling werd erkend. Het beroep tegen voormelde weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 27 september 2009 verworpen.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf genomen, waartegen verzoeker geen beroep aantekende. Verzoekers vierde asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in aanmerking genomen en in het kader van zijn vijfde asielaanvraag werd afstand van de asielaanvraag geregistreerd daar verzoeker niet kwam opdagen voor het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker poogt door het bijbrengen van nieuwe stukken, die allen worden vermeld en besproken in de onderhavige bestreden beslissing, zijn initieel voorgehouden asielaanvraag te reactiveren en de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden

beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

3.2.5.1. Verzoeker betoogt dat door hem zowel tijdens zijn gehoor in dringend beroep als zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken melding werd gemaakt van een geheel van feiten, die in de bestreden beslissing als dusdanig niet worden weerlegd, meer nog de feiten worden niet betwist en men erkend deze feiten ook uitdrukkelijk, zodat aangenomen moet worden dat deze door hem verstrekte informatie wel degelijk gedetailleerd en correct is. Verzoeker meent dat hij voldoende bewijst dat homoseksualiteit in zijn land van herkomst nog niet wordt erkend, dat hij bewijst dat hij homoseksueel is en er geen twijfel mogelijk is dat deze homoseksualiteit in Iran niet wordt aanvaard en men dan ook vervolgd wordt indien men hierop uitkomt. Met aldus gevaar voor zijn leven tot gevolg, zo stelt verzoeker. Hier wordt door de verwerende partij niet op ingegaan terwijl vaststaat dat hij wel degelijk de noodzakelijke documenten neerlegt.

Verzoeker vervolgt dat hij wel degelijk concrete en persoonlijke elementen naar voren heeft gebracht waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk werd vervolgd door de Iraanse autoriteiten. Verzoeker stelt dat hij een gedetailleerde en consistente beschrijving heeft gegeven van de gebeurtenissen die hem zijn overkomen. Dienaangaande werd ten onrechte geoordeeld dat hij geen enkel element zou aanhalen dat wijst op een gegronde vrees om naar zijn land van herkomst terug te keren. Zodoende, stelt verzoeker, antwoordt de bestreden beslissing niet op alle aangebrachte redenen en kan in zijn hoofde het risico op een mensonterende behandeling niet worden uitgesloten.

3.2.5.2. De Raad wijst verzoeker er vooreerst op dat de Commissaris-generaal, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens nagaat die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. Tevens wijst de Raad erop dat verzoeker de motivering betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het bij zijn eerdere asielaanvragen voorgehouden asielaanvragen ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Betreffende de documenten die door verzoeker worden bijgebracht, meer bepaald de attesten van ex-partners en visitekaartjes van homobars in België, merkt de Raad nog op dat verwerende partij verzoekers seksuele relaties met mannen in België en het gegeven dat verzoeker bekend is in het uitgaansmilieu van homoseksuelen in België niet ter discussie stelt. De motivering betreffende het krantenartikel van De Morgen wordt door verzoeker eveneens ongemoeid gelaten.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet op alle aangebrachte redenen antwoordt, merkt de Raad op dat verzoeker niet aanduidt met welke redenen er door de Commissaris-generaal dan wel geen rekening zou zijn gehouden. Het is de Raad evenwel onmogelijk en het komt hem evenmin toe hiernaar te gissen. Het komt immers aan verzoeker toe met concrete gegevens de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, alwaar hij aldus in gebreke blijft.

Ten slotte merkt de Raad op dat waar verzoeker stelt dat homoseksualiteit in zijn land van herkomst nog niet wordt erkend, dat hij bewijst dat hij homoseksueel is en er geen twijfel mogelijk is dat deze homoseksualiteit in Iran niet wordt aanvaard en men dan ook vervolgd wordt indien men hierop uitkomt, verzoeker met deze blote bewering niet aantoonde dat de informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseert, niet correct is. Uit desbetreffende informatie (administratief dossier, stuk 14, nummer 1, "Themaverslag – algemene informatie over homoseksuelen in Iran" d.d. 27/04/2009 van de Professionele Eenheid voor Informatie over landen van het Noors Bestuur voor Buitenlanders) gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen, blijkt immers dat *"de seksuele praktijk bij de Iraanse bevolking niet noodzakelijk in overeenstemming is met de officiële standpunten en met de letter van de wet. Dit geldt zowel voor hetero's als voor homo's. In de Iraanse maatschappij bestaat er een groot verschil tussen de publieke ruimte en de privé-sfeer. In de praktijk is homoseksualiteit onder mannen uitgebreid en wordt ze in veel islamitische samenlevingen aanvaard zolang de relatie privé gehouden wordt en men er niet over praat. De algemene "de facto-tolerantie" houdt echter in dat, zolang de homoseksuelen hun seksualiteit als een privé-aangelegenheid beleven, het weinig waarschijnlijk is dat de Iraanse overheden belangstelling voor de betrokken persoon zullen tonen. De maatschappij kent geslachtelijke segregatie en homoseksuele mannen kunnen, indien zij de spelregels volgen, sociaal met elkaar blijven omgaan, samenwonen, reizen en een hotelkamer delen zonder de aandacht te trekken. Het is voor homoseksuelen ook gemakkelijker een lokaal te huren en grote feesten te organiseren dan voor heteroseksuelen, omdat gemengde gezelschappen in Iran*

verboden zijn. Over het algemeen hebben homoseksuelen geen problemen om gelijkgezinden te vinden in parken en sportcentra, die bekend staan als ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen.”

Er kan dan ook uit desbetreffende informatie geconcludeerd worden dat voor Iran de algemene situatie voor de homoseksuelen op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en er evenmin sprake is van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker beperkt zich enkel tot het louter tegenspreken van deze informatie maar weerlegt deze niet aan de hand van concrete gegevens en/of informatie, waar het toch aan verzoeker toekomt om met concrete gegevens de motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen en hij aldus wederom in gebreke blijft.

3.2.6. Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift stelt dat in zijn hoofd het risico op een mensonterende behandeling niet kan worden uitgesloten, wijst de Raad erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, verzoekers initieel voorgehouden asielaanpak totaal ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Verder weerlegt verzoeker op generlei wijze voormelde informatie waarop verwerende partij zich steunt (zie sub 3.2.5.2.) die eveneens verhindert in hoofd van verzoeker een reëel risico op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aan te nemen.

Verzoeker toont evenmin aan dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In hoofd van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Het middel is ongegrond.

3.2.7. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofd van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT